

(ON)BREEKBAAR

Leesexemplaar

GUY DIDELEZ &
LAURENS VAN DE VELDE

**(ON)
BREEK
BAAR**

NIEMAND DACHT AAN ANOREXIA

*Het waargebeurde verhaal
van Laurens Van de Velde
over zijn gevecht met anorexia*

P E L C K M A N S

Het was al na acht uur en ik lag op de zitbank in onze kleine woonkamer. De aspirines die mama me in de loop van de middag had gegeven, waren uitgewerkt en ik voelde een kloppende, steeds erger wordende pijn in mijn been. Toch weigerde ik een nieuwe pijnstiller te nemen. Ik was ervan overtuigd dat de pijn ook zonder te veel medicijnen weg zou gaan. Mama was met haar zere lijf al een paar keer moeizaam naar me toe geschuifeld. Met een bezorgde blik had ze me aangekeken.

‘Gaat het, jongen?’

Omdat ik nooit iemand van veel woorden was, had ik alleen geknikt. Maar in mijn hoofd stormde het de hele tijd. Hoe moest het nu verder met een mankepoot?

Rond kwart over acht kwam papa binnen. Hij was ongetwijfeld wat vroeger gestopt met de klussen die hij na zijn werk als loodgieter uitvoerde, want vaak was het negen uur voor hij thuis was. Met een wat geforceerde glimlach op zijn lippen kwam hij naast me staan. Toch hoorde ik een onzekerheid in zijn stem die er anders niet was.

‘Mama zei dat alles goed verlopen is.’ Het kon evengoed

een vraag als een mededeling zijn. Ik haalde onwillig mijn schouders op.

‘Het is maar wat je goed noemt’, zei ik. Ik keek naar mijn been dat helemaal ingepakt was. Het klopte, alsof een kleine al te ijverige specht onder het gips was gekropen die met al zijn kracht meedogenloos op het bot roffelde. ‘Er zit een bout in mijn knie die ze met een van mijn pezen overlapt hebben. Ik zal nooit meer een vliegtuig kunnen nemen zonder dat ze me extra controleren!’

‘Alsof je elke dag met het vliegtuig naar school gaat!’ grapte papa. ‘Je komt bijna de deur niet uit.’

Het was ongetwijfeld bedoeld om me wat op te monteren, maar ik kon de humor niet waarderen.

‘Je hebt gelijk!’ zei ik. ‘Ik moet zo snel mogelijk weer onder de mensen komen. Misschien kan ik over een paar weken alweer tegen een balletje trappen.’

‘No way!’ blafte papa en zijn ogen leken opeens harder te worden. ‘Je moet dat uit je hoofd zetten. Voetbal is definitief verleden tijd.’

Ik had dat antwoord verwacht, maar toch kwam het hard binnen. Papa was zelf altijd sportief geweest. Hij vond het fijn dat ik in mijn vrije tijd ging voetballen met mijn vrienden. En hij zag het helemaal zitten dat de school in Wetteren waar ik les volgde een sportafdeling had en dat ik na de vakantie daarvoor zou kiezen. Maar nu... Als ik voetbal kon vergeten, kon ik ook die sportafdeling het best meteen uit mijn hoofd zetten. Hoe moest het dan verder?

‘Ik weet dat het hard is,’ zei papa, ‘maar dat zijn nu eenmaal dingen die gebeuren in het leven. Mama heeft ook

niet om die spierpijn gevraagd, maar ze moet er wel mee verder.'

Hij had gelijk. Een paar jaar eerder had mama een mysterieuze spierziekte gekregen, die heel het leven van mijn ouders overhoopgegooid had. Sindsdien konden ze nog nauwelijks samen ergens naartoe. Na een paar honderd meter aan papa's arm was mama compleet op. Dan moest ze dringend ergens gaan zitten en had ze zoveel pijn, dat ze keer op keer moest vechten tegen haar tranen. Ze had heel veel artsen en specialisten geraadpleegd, maar niemand kon haar vertellen wat de precieze oorzaak van die spierpijn was en vooral niet hoe al die ellende gestopt kon worden. Door die ziekte leek het ook wel of mama en papa minder een koppel waren dan daarvoor.

'Als ik niet meer kan gaan voetballen, verlies ik al mijn vrienden', drong ik aan. 'En de school in Wetteren kan ik ook vergeten. Stel je voor, de sportafdeling volgen en niet eens kunnen voetballen.'

'Er zijn daar toch ook nog andere richtingen?' probeerde mama me wat op te peppen.

Maar ik schudde driftig met mijn hoofd. 'Allemaal saaie vakken. Schetenwappen en zo.'

Mama noch papa kon zelfs maar glimlachen om mijn flauwe woordspeling.

'Als er één iemand op de wereld begrijpt hoe jij je voelt, ben ik het wel', zei mama. 'Maar geloof me, Laurens, voetballen kan écht niet meer. Stel je voor dat ze je nog eens onderuithalen. Dan ben je misschien lam voor de rest van je leven. We kunnen echt geen risico's nemen. We zien je graag.'

Ze keek me recht in de ogen en streelde even door mijn haar. Dat deed ze bijna nooit, ook niet bij mijn broer, die vier jaar ouder was en die – raar maar waar – een paar jaar eerder na een potje voetballen eenzelfde operatie aan zijn knie had ondergaan. Die had hij goed doorstaan, maar hij zag nu af van de gebroken liefdesrelatie met een meisje. Dat had hem inwendig veel harder gekraakt dan die doodschop. Toch praatte hij er haast nooit over. Wij zagen elkaar alle vier graag, maar lichamelijk contact was al even zeldzaam als diepe gesprekken. Soms leek het wel alsof we alle vier op een eilandje leefden. Ik zuchtte.

‘Ik voel me leeg’, zei ik. ‘Ik kan niet zonder een doel in mijn leven.’

‘Er komt wel iets voor in de plaats’, reageerde papa.

Hij keek naar mij, maar niet naar mama. Ik vroeg me af wat er in haar leven in de plaats was gekomen. Vroeger ging ze elke dag naar een crèche waar ze in de keuken werkte, maar dat was door de helse pijn onmogelijk geworden. Dat had natuurlijk ook financiële gevolgen. Cédric en ik kwamen niets tekort, maar met alleen het inkomen van papa moesten we toch ook geen gekke dingen doen. Bovendien kluste papa nu nog langer bij dan vroeger. ’s Avonds was hij soms zo moe dat hij zijn opgewarmde maaltijd geeuwend aan tafel opat en dan meteen naar bed ging.

En nu was er dus dat been en het einde van mijn voetbaldroom. Plots overviel mij een immens verlangen om bij pépé te zijn, mijn opa van mama’s kant. Met mijn grootouders van papa’s kant had ik minder contact omdat ze veel verder weg woonden. Als we al iets van ze hoorden, was het

meestal via de telefoon of via een berichtje op Facebook. Pépé daarentegen betekende heel veel voor mij. Hij was niet alleen een wijze opa, maar ook mijn beste vriend en mijn grote voorbeeld. Pépé had een eigen atelier en was kunstsmid. Hoewel hij al een hele poos met pensioen had kunnen zijn, bleef hij werken. Niet voor het geld, gewoon omdat het zijn passie was. Ik had er enorm veel bewondering voor hoe hij het klaarspeelde om met zijn twee handen en een dosis talent zijn kost te verdienen en tegelijk toch alleen maar te doen wat hij graag wilde. Dat was toch fantastisch! Ook voor de rest was mijn opa een rare man. Alsof hij niet doorhad dat ik al veertien jaar was, gaf hij me nog altijd een knuffel. Als papa dat wilde doen, had het beslist ongemakkelijk gevoeld, maar bij pépé was het heel normaal. Maar zolang ik het huis niet uit kon, zou ik die knuffel moeten missen. Ik moest eerst een paar dagen rusten en dan mocht langzaam de kinesith therapie opgestart worden. Ik hoopte maar dat ik goed zou revalideren.

* * *

‘Ik heb me ingeschreven bij de muziekschool!’ zei ik langs mijn neus weg toen ik een paar weken later van school thuis kwam. Met mijn been was het intussen bijna helemaal goed gekomen. De hamerende specht was al lang weggevlagen en ik kon – dankzij de oefeningen die ik plichtsgetrouw elke dag deed – alweer bewegen zoals voor die doodstackle.

Mama keek me aan alsof ze het woord ‘muziekschool’ nog nooit eerder gehoord had.

‘Wat ga je daar dan doen? En wanneer ga je daarnaartoe?’
‘s Avonds! Ik ga gitaarles volgen. Dat lijkt me wel fijn.’

‘Muziek. Jij? Ik bedoel, je hebt nooit interesse gehad voor muziek. En dan nu zo ineens.’

‘Misschien wil ik wel rocker worden’, grapte ik. ‘Nog stoerder dan voetballer.’

Terwijl ik de woorden uitsprak, hoorde ik hoe vals ze klonken. Met mijn naïeve kop was ik in een opwelling de muziekschool binnengestapt.

‘Gitaar!’ had ik geantwoord toen ze me aan de inschrijfbalie vroegen welk muziekinstrument ik wilde spelen. Ik wist niet dat ik op die manier bij klassieke gitaar terecht kwam, en dat terwijl ik klassieke muziek alleen maar oubollig vond.

Maar er zijn nu eenmaal beslissingen waar je moeilijk op terug kunt komen en dus verkondigde ik die avond met gespeeld enthousiasme hetzelfde aan papa.

‘Ik heb me ingeschreven aan de muziekschool. Ik ga gitaar leren spelen.’

Hij verslikte zich net niet in het laatste worteltje dat nog op zijn bord lag.

‘Je zult dat niet kunnen volhouden. Je hebt nooit interesse voor muziek gehad. En moet je dan ook een gitaar kopen?’

‘Uiteraard. Ik moet toch kunnen oefenen.’

Hij bekeek me geringschattend.

‘Dat zou de grootste stommititeit van je leven zijn. Na een paar weken ligt dat ding daar maar te liggen. En zo’n nieuwe gitaar kost vast heel wat centen. Je denkt zeker...’

Voor hij weer eens kon vertellen dat het geld niet op zijn rug groeide, onderbrak ik hem.

‘Maak je geen zorgen. Ik betaal dat zelf. Ik ga daar wel voor werken.’

Omdat mama vond dat ik na die kapotte knie best wel een steuntje voor mijn nieuwe hobby kon gebruiken, werd het een compromis. Mijn ouders betaalden voor de muziekschool en ik zou zelf wat bijklussen in een broodjeszaak in de buurt om mijn eerste gitaar te betalen. Waarom ik zo’n gitaar wilde, was me eigenlijk zelf niet zo duidelijk, want in het begin was die muziekschool best stom. Ik moest er idiote liedjes spelen die me totaal niet interesseerden. ‘Altijd was Kortjakje ziek, midden in de week maar ’s zondags niet.’ Alsof het mij wat kon schelen dat zo’n slecht gekleed en jenever zuipend wijfje dat haar kost verdiende met toiletten poetsen – dat had mijn lerares op de muziekschool me toch verteld – de hele week ziek was of niet. Ik hield van de *Highway to Hell* die AC/DC in het leven volgde. De hardrocker in mij gruwde van Kortjakje en van beren die broodjes konden smeren. Ook mijn ouders begrepen niet wat me bezielde. De meeste jongeren die klassieke muziek studeerden, waren daarin opgegroeid. Mijn ouders kenden er niks van. Voor hen was klassieke muziek iets wat in de kerk gespeeld werd.

Al twijfelde ik zelf nog een beetje aan mijn nieuwe roeping, toch besloot ik pépé op de hoogte te brengen.

‘Ik ben aan het bijklussen om een gitaar te kopen!’ vertelde ik hem trots.

Hij trok een gezicht alsof ik hem iets in zijn mond geduwd had dat echt niet te vreten viel. Ook mémé vond het een rare beslissing.

‘Sinds wanneer speel jij gitaar?’ wilde ze weten.

‘Een paar weken nog maar. Misschien maak ik er ooit wel mijn beroep van. Dan verdien ik mijn brood met mijn handen, net als pépé!’

Pépé keek me wat meewarig aan en schudde het hoofd.

‘Jongen, jongen, als je daar ooit je boterham mee moet verdienen.’

Hoewel die reactie de volgende dagen en weken in mijn hoofd rondspookte, bleef ik volhouden. Ik kon onmogelijk zonder gezichtsverlies terugkomen op de stap die ik gezet had. Tot mijn eigen verbazing begon ik de lessen op de muziekschool best interessant te vinden. Dat had ongetwijfeld ook met de bezieling van de lesgevers te maken. Ze vertelden me dat ik wat talent had en ja hoor, daar wilde ik iets mee doen. Ik besloot dus om mijn achterstand bij notenleer weg te werken met dure privélessen, die mama en papa nog betaalden ook.

Omdat het na mijn knieperikelen geen zin had om nog langer in de sportschool in Wetteren te blijven, vroeg ik me af hoe het verder moest. Gitaar was een mooie hobby, maar om er mijn beroep van te maken... Ik was tussendoor een paar weken naar een school in Aalst geweest waar je een opleiding voor boekhouder kreeg, maar het was er zo verschrikkelijk saai dat ik toch maar naar de sportschool was teruggekeerd. Met tegenzin, want omdat sport was uitgesloten, volgde ik sociale wetenschappen.

Tot ik een paar studenten op de muziekschool over ‘het MUDA’ hoorde vertellen. Dat was een middelbare school in Evergem waar je muziek of dans kon volgen, maar waar je aan het einde van je studie wel over een diploma beschikte

waarmee je nog alle kanten op kon. Bovendien moest je op die school wel hard werken, maar bood ze ook heel wat vrijheid. Die combinatie beviel me wel en dus ging ik er een kijkje nemen. Tof, dat zeker, maar het bleek wel dat ik voor notenleer ondanks de privélessen zoveel achterstand had, dat mij werd aangeraden het derde jaar over te doen.

En zo liet ik mijn ouders nog maar eens van hun stoelen donderen.

‘Ik heb me daarstraks ingeschreven aan het MUDA, maar ik heb besloten het derde jaar nog eens over te doen. Ik sta te veel achter voor notenleer.’

Voorals papa begreep er niets van.

‘Jij moet geen noten meer bijleren!’ brulde hij. ‘Je hebt nu al meer dan genoeg noten op je zang! Hoe haal je het in godsnaam in je koker om dat derde jaar over te doen? Als je op je oude school of in Wetteren was gebleven, had je tenminste geen jaar verloren! Wat ben je met zo’n opleiding muziek? En wat ga je doen als die dansende muziekschool je achteraf gezien toch niet bevalt? Keer je dan nog maar eens met hangende pootjes terug naar Wetteren?’

Eigenlijk begreep ik mijn vader wel. Papa was op heel jonge leeftijd als loodgieter voor een baas gaan werken en kluste al jaren ’s avonds bij. Zijn leven bestond uit drie woorden: werken, werken en nog eens werken. En nu zat hij plots met een zoon die zijn brood wilde verdienen door op zes snaren te tokkelen. In zijn ogen kon zoiets nooit goed aflopen.

Gelukkig was mama er nog om hem te sussen.

‘Wat is een jaar in een mensenleven? Als Laurens dat nu graag wil. En aan het einde van zijn opleiding heeft hij

sowieso een middelbareschooldiploma waarmee hij nog alle richtingen uit kan. Dat is toch het belangrijkste.’

Zo mocht ik dan toch naar het MUDA. Ik zag het wel zitten: muziek maken, lol trappen... In mijn verbeelding zag ik al een hoop groupies krijsend achter me aanhollen. Want hoewel ik een klassieke opleiding volgde, droomde ik er stiekem nog altijd van om in een popbandje te spelen.

Die droom werd nog wat sterker toen er op het MUDA al snel een nieuwe directeur kwam, met wie ik het goed kon vinden. Op dat ogenblik kreeg ik als tweede instrument piano, wat ik een prachtig instrument vond om te horen maar niet om te spelen, en ik besloot om met hem te gaan praten. En jawel hoor, ik mocht als tweede instrument elektrische gitaar kiezen.

Wat nog veel mooier was, ik kreeg les van Eric Melaerts. Die werd als de beste gitarist van België beschouwd en had al met heel veel grootheden opgetreden: Bart Peeters, Helmut Lotti, Will Tura, Soulsister maar vooral ook Clouseau, waar ik een geweldige fan van was.

Intussen had ik ook genoeg gespaard voor mijn eerste elektrische gitaar. Een Les Paul, een van de bekendste *solid body* gitaren, zoals iedere rockster er wel een had. Ik oefende geregeld met die gitaar, maar was er na pépés ontgoochelende reactie nog niet mee naar hem durven gaan. Tot mama me overhaalde.

‘Iedere keer als ik hem zie of hoor, vraagt hij hetzelfde: waarom komt Laurens hier eens niet een stukje spelen?’

Omdat hij me zo hard gekwetst heeft dat ik dat niet eens meer durf! schoot het door mijn hoofd. Maar zoals zo vaak

wanneer ik mijn gevoelens moest verwoorden, staarde ik alleen maar onwillig voor me uit.

‘Je moet het doen!’ drong mama aan. ‘Hij is er echt heel benieuwd naar. Straks denkt hij nog dat je hem buitensluit.’

Dus ik ging met mijn nieuwe gitaar op mijn rug naar pépé. Hij was heel blij om me te zien.

‘Je mama vertelde me dat je hebt doorgezet! Dat hoor ik graag. Een échte kunstenaar gaat altijd door, wat heel de wereld daar ook van mag denken. Laat maar eens horen wat je al kunt.’

Ik voelde hoe mijn hart nog sneller begon te roffelen, sloot mijn ogen en speelde zo goed mogelijk. Toen ik mijn ogen weer opendeed, zag ik hoe hij en mémé uitdrukkingloos naar mij zaten te kijken. Geen van de twee zei een woord en het leek of de tijd was stilgevallen.

‘Oké!’ zei pépé na een lange pauze. ‘Dit was goed. Blijf spelen!’

Ik durfde het haast niet te geloven.

‘Meen je dat, pépé?’

‘Natuurlijk. Ik ga mijn kleinzoon toch niets voorliegen. Je bent jong en je hebt talent. Heel de wereld ligt aan je voeten. Jij kunt alles worden wat je maar wilt. Gitarist, artiest, *rare tist*. Aan jou de keuze.’

‘Je medeleerlingen op het MUDA zijn net zoals jij gek op muziek en/of dans en dat maakt de opleiding heel bijzonder en leuk!’ Zo stond het op de website van de school. Het klopte nog ook, maar nergens werd vermeld dat zo’n muziekopleiding ook best wat kostte. Het inschrijvingsgeld op zich was oké, maar er waren voortdurend extra uitgaven: concerten die we moesten bijwonen, muziek materiaal, de dure gitaarlessen... Bovendien had ik wel een goede elektrische gitaar, maar moest ik dringend nog een klassieke gitaar aanschaffen om te oefenen. Ik was ook niet tevreden met een koopje in de eerste de beste winkel, want ik wilde geen *rubbish* waar ik al snel spijt van zou krijgen. Liever zou ik bij een gitaarbouwer een gitaar speciaal voor mij laten maken. Eigenlijk droomde ik van een exemplaar uit zeldzaam palissanderhout afkomstig van een boom in Madagaskar en van een Zwitserse spar die ’s nachts gekapt werd omdat de sappen dan optimaal waren, wat het uiteindelijke geluid ten goede zou komen.

Om het financiële plaatje voor mijn ouders niet nog erger te maken, besloot ik – net als de twee rotberen die ik eerst zo

haatte – broodjes te blijven smeren. Maar dat belette me niet om op school ook fijne contacten te leggen. Ik leerde er al snel een jongen kennen naar wie ik opkeek. Hij heette Bart en fantaseerde over een eigen coverbandje waarin hij de drummer zou zijn. Op een school waar iedereen ervan droomde om ooit iets met muziek te doen, werkte dat natuurlijk als een magneet. Ook ik was geïnteresseerd om mee te doen. Waarom ook niet? Ik had een elektrische gitaar, ik had er zin in en mijn ouders zouden vast niet moeilijk doen. Mama was allang blij als ik er tevreden bij liep en papa zag er ook alleen maar voordelen in. Ik verdiende nog wat bij in zo'n bandje en het zou me misschien op weg helpen om door te breken.

Omdat het met Bart ook voor de rest goed klikte, werd ik al snel opgenomen in de band die we Four for you noemden, maar om het er wat mysterieuzer te laten uitzien schreven we het als: 4 4 U. Zoals de naam al liet vermoeden, waren er nog twee andere leden: Vince, die net als ik gitaar speelde, en Maneau, een meisje vol energie en levenslust dat ook nog kon zingen. We versierden al snel wat optredens. Op de proclamatie van een middelbare school in Mariakerke, bij de opening van een prachtige tapasbar in Gavere... Het was heerlijk om het publiek uit de bol te zien gaan en er nog wat zakgeld aan over te houden ook.

Ook los van de band voelde het alsof ik in Bart een vriend voor het leven had gevonden. We trokken veel samen op en de leerkrachten waren er nooit helemaal gerust op als we zij aan zij de klas binnengingen. Zonder dat we daar veel afspraken voor nodig hadden, speelden we tot hilariteit van onze medeleerlingen geregeld Het Grote Discussiespel. Met

hoofdletters, jawel, want we deden het met zo'n overtuiging dat het leek alsof we het echt meenden. Telkens als er een onderwerp aan bod kwam dat wat pro's en contra's opwierp, namen we twee tegengestelde standpunten in. Terwijl onze medeleerlingen het niet hielden van het lachen, gingen wij zo hevig met elkaar in de clinch dat het leek alsof we elkaar elk ogenblik in de haren konden vliegen. Toch was ons geïmproviseerde toneelstukje pas echt geslaagd als de leerkrachten ons de klas uit stuurden om in de gang wat af te koelen. Omdat staan meer energie vraagt dan zitten, gingen we in de stoeltjes hangen die beneden in de inkomhal stonden. Dat kon allemaal in een school die 'vrijheid, blijheid' heel belangrijk vond. Om onze prestatie nog wat meer kracht bij te zetten, haalden we wat te drinken uit de automaat die daar stond.

In het derde jaar proefde ik voor het eerst de smaak van bier. Dat zou er in het vierde en vijfde jaar niet minder op worden. Met een vast groepje – bijna allemaal jongens – gingen we tussen de middag of in een vrij uurtje geregeld naar een van de cafés of zelfs naar de supermarkt in de buurt om bier te proeven. We namen die missie ernstig, want in onze betere momenten deelden we scores uit. 'Die trappist krijgt een negen, maar dat pilsje zonder schuim is nog geen drie waard.' Gek genoeg ging Bart vaak met ons mee, maar dronk hij zelf nooit, want hij was tegen alcohol.

Hoe stevig we er ook in vlogen, het bleef al bij al stijlvol. Als 's middags de zon hard op de ramen scheen, waren we wel eens soezerig, maar we zaten nooit echt dronken in de klas. We beseften dat er tussen ons een band was die nooit

meer stuk zou gaan en dat we elkaar ook nooit zouden verraden. Dat bleek overduidelijk toen ik tussen de middag mijn vrienden achterliet en in mijn eentje naar school terugging omdat ik daar met een leraar had afgesproken. Een half-uurtje later werd ik uit de klas geroepen. Ik moest naar het secretariaat komen. Daar vertelde de secretaresse me dat een paar leerlingen van mijn klas met blikjes bier in de buurt van de supermarkt waren gezien. Ze vroeg mij of ik ook bij die groep hoorde. Ik antwoordde dat ik zoiets nooit zou doen en kon het nog bewijzen ook. Ik zat op dat ogenblik op school heel ernstig met een leerkracht te praten. Maar omdat we elkaar nooit lieten vallen, begon ik de anderen ook te verdedigen.

‘Hebben zij dan toch bier gekocht? Ik had hen nog zo gewaarschuwd dat ze daar problemen mee zouden krijgen. Maar ja, het was ook maar één biertje, hè, en ik zal in de toekomst mijn uiterste best doen dat het niet meer gebeurt, want het zijn stuk voor stuk toch heel toffe gasten, hè?’

Anneke, de secretaresse, kon niet anders dan knikken en toegeven dat wij allemaal heel toffe leerlingen waren. Anneke was als een moeder voor ons. Wat er ook gebeurde, zij stond altijd klaar om ons op te vangen en te helpen. Ze gaf ons de kans om echt volwassen te worden! Maar ze tikte ons steevast op de vingers als we grenzen overschreden. De manier waarop ze dat deed, zorgde ervoor dat elke leerling in de school ontzettend veel van haar hield!

Tegelijk was ik – hoe raar het misschien ook mag klinken – een heel ernstige student. Ik zou nooit gaan slapen voor ik alle leerstof van die dag onder de knie had. Zelfs ver

na middernacht bleef ik doorgaan. Ik móést het gewoon kennen. Van wie ik dat had, weet ik niet. Mama vertelde me dat ze haar boeken meestal vlak voor de examens voor het eerst opensloeg. Ze had een prima geheugen en slaagde er dan in om in korte tijd heel veel op te nemen en de achterstand die ze in het schooljaar had opgelopen wat weg te werken. Maar drie dagen later was ze alle leerstof die ze erin had gepompt alweer vergeten. Papa vertelde nooit iets over zijn prestaties op school, maar ging al op heel jonge leeftijd werken. Cédric sloot zich in examenperiodes wél plichtsgetrouw in zijn kamer op, maar niemand kon controleren of hij daar computerspelletjes zat te spelen of aan het werk was. Ik was geboren met een drang naar perfectionisme die me vooral veel ontevredenheid opleverde. Ik ging ervan uit dat goed nooit goed genoeg was en dat alles altijd nog beter kon. Bovendien was ik koppig. Twee eigenschappen die me later nog duur zouden komen te staan.

Door die drang om het altijd beter te doen kon ik ook moeilijk iets weigeren. Ik had het gevoel dat het mijn taak was om op de eerste rij te staan als iemand mij nodig had. Dat was ook zo toen ze op school een paar slachtoffers zochten om in de leerlingenraad te zitten. Bart dacht dat het wel interessant kon zijn en stelde zich onmiddellijk kandidaat. Dus volgde ik meteen in zijn spoor. Het gevolg was dat we mee mochten beslissen over dingen die met de sfeer op school en met het welzijn van de leerlingen te maken hadden. Misschien dachten sommige medeleerlingen dat we ook daar Het Grote Discussiespel speelden of de clown uithingen, maar niets was minder waar.

Papa schoof op een avond aan tafel zijn bord opzij en keek Cédric en mij recht in de ogen.

‘Wat zouden jullie ervan denken om te verhuizen?’

Mama was er ook bij, maar zij had het voorstel duidelijk al gehoord, want niets op haar gezicht verraadde verrassing.

‘We wonen hier toch niet slecht?’ zei Cédric.

‘Niet slecht, maar ook niet goed!’ vond papa. ‘Het wordt hier veel te krap met vier volwassenen. Het zou toch fijn zijn om een grote tuin te hebben? Met kippen en ganzen. En ik wil ook een grote vijver en een wei met schapen. Dat zullen Bono en Bruce ook wel tof vinden.’

Ik dacht aan onze twee bordercollies, die pas echt in hun sas waren als ze andere dieren in een groep bij elkaar konden drijven, maar zei niets. In plaats daarvan keek ik naar mama. Wat vond zij ervan? Zou zo’n grote tuin met veel dieren geen extra problemen voor haar geven? Elke meter die ze meer moest stappen was er een te veel.

‘Ik heb er met mijn vader over gesproken en hij vond het ook een goed idee’, ging papa voort. ‘Hij weet dat er in Kalken een groot stuk grond te koop staat voor een redelijke prijs. Ik ben al eens gaan kijken en het ziet er echt heel tof uit.’

‘Staat daar dan al een huis op?’ wilde ik weten.

‘Nog niet. En dat is juist het fijne. Zo kunnen we dat perfect maken zoals wij willen. Een mooie woonkamer met veel licht, een nieuwe keuken met alle mogelijke apparaten, een toffe badkamer. En jullie krijgen allebei natuurlijk een veel

grotere kamer. Dan kan Laurens zoveel gitaren kopen als hij wil.'

Het was ongetwijfeld als grapje bedoeld, maar ik voelde alleen het scherpe kantje. Straks beweerde mijn vader nog dat we moesten verhuizen omwille van mijn nieuwe passie. Ook Cédric was duidelijk niet opgetogen. Hij blies voor zich uit, zijn blik op oneindig.

'Dan moet heel dat huis nog gebouwd worden. Dat gaat een klein fortuin kosten.'

'Niet als ik het zelf doe!' glunderde papa. 'Daar spaar je natuurlijk heel veel mee uit.'

'Maar je hebt nu al geen tijd!' protesteerde ik. 'Al die klusjes. Meestal is het al lang donker voor je thuiskomt.'

'Vanaf nu doe ik geen klusjes voor een ander meer. Alleen nog voor mezelf. Ik zit al jaren in de bouw. Ik ken heel veel mensen die me willen helpen en die goed zijn in dingen die mij minder liggen. En ik heb twee grote, sterke zonen in huis. Die kunnen toch ook wel een handje helpen.'

Ik zweeg en keek nors voor me uit. Een handje uitsteken... Ik kende papa intussen wel. Als hij je vroeg om te helpen, dan was je gegarandeerd uren kwijt. Ik wist dus helemaal niet of ik wel zo blij moest zijn met zijn plannen. Bovendien woonden we al jaren in Wetteren. Dat lag niet zo ver van Kalken vandaan, maar ik kende niemand in dat godvergeten gat. Al mijn vrienden woonden in Wetteren.

'Rij je dan elke avond heen en weer naar dat nieuwe huis om te klussen?' vroeg Cédric zich af. 'Daar verlies je toch ongelooflijk veel tijd mee?'

Papa glimlachte zelfverzekerd.

‘Goeie opmerking. Ik heb daar ook al over nagedacht. Ik wil dit huis zo snel mogelijk verkopen en daarna meteen naar die nieuwe lap grond verhuizen. Dan hoef ik al die verplaatsingen niet te maken!’

‘Maar je zegt net dat er geen huis op staat!’ riep ik veel harder dan nodig. ‘Hoe kunnen we dan verhuizen?! Of gaan we kamperen misschien? In onze slaapzak en met vier op een rij!’

Oké, het was er wat over, maar het was echt een heel stomme opmerking en ik kende papa intussen wel. Als hij iets in zijn hoofd had, moest je keihard roepen om het eruit te krijgen. Hij bleef echter verrassend rustig.

‘Daar heb ik natuurlijk ook al over nagedacht. Ik heb intussen contacten met een firma in Limburg. Die levert instapklare woonunits: blokhutten, tiny houses, omgebouwde containers... je kunt het zo gek niet bedenken. Je hoeft die dingen ook niet te kopen, je kunt ze huren voor een bepaalde tijd. We moeten er dan alleen voor zorgen dat alles binnen de afgesproken tijd af is, zodat die woonunits dan naar de volgende klant kunnen.’

‘Nog meer druk op de ketel!’ zei ik, in een poging het plan af te schieten. ‘En woonunits voor vier zullen ook wel wat kosten!’

‘Voor drie!’ verbeterde papa. ‘Helemaal achteraan op dat domein staat een oude caravan. Die kunnen we ook gebruiken. Beslis zelf maar of die iets voor jou of Cédric is.’

Ik keek eens naar Cédric, die nog dieper zuchtte.

‘Voor mij!’ besliste ik, want die caravan vond ik nog het minst slechte idee dat ik papa had horen vertellen. Het had